

ВІТРЯНИЙ КЛАН

Провідник	Високозорий — чорно-білий кіт із дуже довгим хвостом.
Воєвода	Мертвоніг — чорний кіт із вивихнутою лапою.
Медикіт	Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.
Вояки	Одновус — молодий крапчастий, брунатний котик.
Королеви	Ранньоквітка — трикольорова кішка з бурштиновими очима.

КОТИ ПОЗА КЛАНАМИ

- Принцеса** — світло-брунатна киця з білосніжними грудьми і білими передніми лапками.
- Круколап** — чорний кіт із маленькою білою плямкою на грудях і білим кінчиком хвоста.
- Ячмінь** — чорно-білий кіт, який мешкає на фермі разом із Круколапом неподалік від лісу.
- Хвостолом** — колишній кровожерний провідник Тіньового Клану, який став вигнанцем.

Пролог

Холод пронизував ліс, поля й болото крижаними пазурами. Сніг укривав усе навколо, блідо відблискуючи в сяйві молодого місяця. Ніщо не порушувало лісової тиші, окрім м'якого шурхоту снігу, що падав із гілля, та тихого шарудіння сухої рогози. Навіть жебоніння ріки затихло під кригою, яка скувала береги докупи.

Аж тут на березі щось ворухнулося. Великий кіт, настовбурчивши своє брунатне хутро супроти холоду, вийшов із хащ очерету. Він нетерпляче обтрусив сніг зі своїх лап, бо ж із кожним кроком глибоко провалювався в замети.

Просто попереду нього двоє малесеньких кошенят пробиралися вперед крізь сніги, тихенько нявкаючи від знемоги. Малеча потопала в пухкій білій ковдрі, хутро на лапках і животиках позбивалося у промерзлі ковтюхи. Та щоразу, як вони намагалися зупинитись, кіт підганяв їх уперед.

Трійко котів ішли вздовж річки, аж поки русло її не поширшало. Неподалік берега вони вилізли на невеликий острівець, оточений товстою стіною рогози, яка витикала свої сухі тростинки крізь лід. Миршаві, безлисті верби вкривали центр острівця своїми обліпленими снігом галузками.

— Майже прийшли, — підбадьорливо мовив брунатний кіт. — За мною.

Він ковзнув униз берегом на вузьку промерзлу стежину, що вела поміж очерети, і стрибнув на суху, хрустку землю острівця. Більшеньке із двох кошенят подерлося за ним, але менше впало просто на кригу, розпластавшись, і жалісно занявчало. Після секундної паузи кіт зістрибнув до нього вниз і спробував підвести малого на лапки, але той був надто виснаженим, щоб рухатись. Кіт лизнув його вушка, грубо підбадьорюючи цей безпорадний клубочок, а тоді обережно взяв його зубами за карк і виніс на острівець.

За вербою простягалася смуга відкритої землі, порослої чагарниками. Сніг, що укривав землю, тут і там перетинали численні сліди котів. Галявина здавалась порожнісінькою, але з укриття яскраво поблискували очі. Хтось спостерігав, як кіт іде до найбільшого скупчення чагарів, легко минувши зовнішнє хитросплетіння гілок.

Крижане повітря, що пронизувало все надворі, поступилося теплу ясел і запаху молока. У гніздечку з моху і вересу сіра кішка годувала кошеня. Коли кіт підійшов ближче і делікатно опустив свій клубочок на землю, вона, зрештою, підвела голову. Друге кошеня самотужки придибало до ясел услід за котом і спробувало залізти до гнізда.

— Дубосерде? — нявкнула кицька. — І що ж це має бути?

— Кошенята, Сіротоню, — відповів Дубосерд. — Ти їх візьмеш? Їм потрібна мама, їх треба доглядати.

— Але... — у бурштинових очах Сіротоні майнуло здивування. — Чий ж це кошенята? Вони не з Річкового Клану. Де ти їх знайшов?

— У лісі, — відповідаючи, Дубосерд намагався не дивитися в очі кішці. — Щастя, що першим був я, а не лисиця.

— У лісі? — голос королеви аж тремтів від недовіри. — Дубосерде, не говори зі мною так, наче в мене мишачі мізки. Що за кіт покине кошенят у лісі, тим паче за такої погоди?

Дубосерд знизав плечима:

— Волоцюги, мабуть, або Двоноги. Звідки я знаю? Та не міг же їх там залишити, правда?

Він потерся носом об найменше кошеня, яке лежало геть нерухомо. Тільки груди малюка здіймалися вгору-вниз, коли він дихав.

— Сіротоню, будь ласка... Майже всі твої кошенята померли, і ці теж помруть, якщо ти їм не допоможеш.

Очі Сіротоні затуманив біль на згадці про її мертвих діток. Вона глянула на двох кошенят. Їхні маленькі ротики блискали рожевизною щораз, як вони жалісно нявкали.

— У мене вдосталь молока, — наполовину сама до себе промуркотіла королева. — Звісно ж, я візьму їх.

Дубосерд полегшено перевів подих. Він узяв кошенят по одному й поклав їх до Сіротоні. Кішка

лагідно підштовхнула малих до свого живота поруч із власним кошеним, і вони негайно ж заходилися смоктати.

— Я все ще не розумію, — нявкнула Сіротоня. — Чому це двоє кошеният опинилися геть самі в лісі серед гололисту? Їхня мати, мабуть, просто навіжена.

Кіт збентежено шубонув клопоть моху своєю масивною передньою лапою:

— Я їх не крав, якщо раптом ти про це подумала.

Довгу-довгу мить Сіротоня пильно на нього дивилася.

— Ні, я про це не думала, — нарешті нявкнула вона. — Але й ти не сказав усієї правди, еге ж?

— Я сказав усе, що тобі треба знати.

— Ні, не сказав! — очі Сіротоні спалахнули люттю. — Як щодо їхньої матері? Я знаю, як це — втрачати кошеният, Дубосерде. І жодній кішці не побажаю такого лиха.

Дубосерд підвів голову і зиркнув на неї. Приглушене гарчання зародилося десь у глибинах його горлянки:

— Їхня матір, певно, з тих волоцюг. Шукати її в таку погоду не найкраща ідея.

— Але Дубосерде...

— Просто подбай про кошеният, прошу тебе! — брунатний кіт підвівся на лапи і рвучко повернувся до виходу з ясел. Та перш ніж вийти, він кинув через плече: — Я принесу тобі свіжини.

Коли Дубосерд пішов, Сіротоня схилила голову до кошеният, облизуючи їх, щоб трохи зігріти. Талий сніг забрав із собою більшість запахів, проте

королева досі ще відчувала слабкі пахощі лісу, прилого листя й скутої морозом землі. Та щось було під цими ароматами, щось іще слабше...

Сіротоня спинилася. Вона справді це відчула чи в неї просто розігралася уява? Кішка знову схилила голову, цього разу роззявивши рота, щоб запах кошеният долинув до нюхових залоз на її піднебінні.

Її очі розширились від подиву, і королева втупилася в тіні, що колом обступили ясла. Вона не помилилася. Хутро цих двох сиріт, походження яких Дубосерд відмовився обговорювати, безсумнівно, пахло ворожим Кланом!

Розділ 1

Крижаний вітер жбурляв пригорщі снігу просто в обличчя Вогнесерда, поки той уперто спускався вниз крутосхилом до табору Громогого Клану. Зубами він міцно стискав щойно спійману мишу. Білі мухи летіли настільки густо, що важко було розібрати щось далі власного носа.

Від запаху свіжини, що лоскотав ніздрі, у Вогнесерда текла слинка. Він нічого не їв іще з учорашнього вечора: під час гололисту здобич вельми убога. У животі дряпався голод, але Вогнесерд і не думав про те, щоб порушити вояцький правильник: першим їсть Клан.

Холодний сніг обліпив вогняну шубку вояка. Але Вогнесерда зігрівала маленька іскорка гордошів: він пригадував битву, що відбулася всього три дні тому. Громові вояки допомогли Вітряному Клану, коли на нього напали два інші Клани цього лісу. Багатьох котів поранили у тій битві, тож

зараз тим, хто досі ще міг полювати, було як ніколи важливо приносити до табору здобич.

Коли Вогнесерд пройшов ялівцевим тунелем, він зачепив гілля над головою і відчув, як холодні пластівці снігу летять йому на голову. Терня, що росло довкола, дало сякий-такий захист від вітру, але на галявині посеред табору було порожньо. Коли залягали настільки глибокі сніги, коти сиділи у своїх кублах, гріючи одне одного. Пощерблені пеньки та гілля повалених дерев тут і там стриміли з-під снігової ковдри. Єдина смуга слідів перетинала терен від новацького кубла до ожинового чагаря, в якому доглядали кошенят. Побачивши сліди, Вогнесерд не зміг не згадати, що тепер у нього не було новака: його учениця Попелапка покалічилась на узбіччі Громошляху.

Пробираючись снігами до середини табору, Вогнесерд кинув мишу на купу свіжини біля куща, за яким у кублі спали вояки. Купа виглядала жалюгідно малою. Та здобич, яка ще траплялася, була худа і геть миршава — на один зуб для дорослого вояка. Тепер до новолісту не буде жодної тобі жирної мишки, а до новолісту залишалася ще не одна повня.

Вогнесерд повернувся, готовий знову вирушити на полювання, але його спинив гучний нявкіт позаду:

— Вогнесерде! — з вояцького кубла широким кроком саме виходив воєвода Клану, Тигрокіготь.

Вогнесерд побрів до нього крізь сніги, шанобливо схиливши голову. Він відчув, як погляд бурштинових очей воєводи буквально пропікає його наскрізь. Молодого вояка знову охопила хви-